

Bobovačka na Sv. Kopečku – 20.1. 2018

„Vzít si boby a nebo ne?“ To je nejzásadnější otázka pro každého účastníka sobotního výletu. Počasí se totiž zdá být v posledních dnech značně nestálé a nikdo neví, zda nalezneme na svahu sníh a nebo odpudivé bláto.

Na srazu se nás setkává překvapivě málo, vzhledem k tomu, že se jedná o první výpravu tohoto roku a bobovačky byly obvykle velmi oblíbené. Jmenovitě se objevují: Matěj N., Tiborem, Ondra, Tonda, Davča, Peťa, Vojta, Šotouš, Tadeáš, Lipo, Prokop, Jenda a já. Nedlouho po srazu vyrážíme na vlak a i přes jeho drobné zpoždění se brzy ocitáme v Hlubočkách. Sníh tu je, ale žádná sláva.

Zahájíme výpravu a vydáváme se vstříc cestě za bobováním. Hrajeme pochodovou hru, kdy každý dostane deset papírků a následně nesmí říci slova: Ano, Ne a Co. Pokud jedno z těchto slov řekne a je přistižen, musí jeden papírek odevzdat tomu, kdo jej odhalil. Hra nám chvíli výrazně brání v postupu, protože při opatrnosti a nebo snaze ostatní nachytat se celá kolona značně zasekává.

První hrou je zkouška našich schopností si opéci losí maso, tedy zapálit oheň v zasněžené krajině. To se nám překvapivě jednoduše daří, opékáme podivnou želatinu a ochutnáváme i přes Lipovy protesty. Následně necháváme mňamku divé zvěři. Aktivita, která následuje, spočívá v tažení nejlehčího člena jednotlivých trojčlenných týmů na bobech, což se během chvíle změní ve velmi vyčerpávající závod.

Po dlouhém pochodu si dáváme oběd a využíváme přilehlé zasněžené louky k hraní upravené hry Ponorky. Ve dvojicích, kdy je jeden slepý se snažíme svého slepého střelce navést k úspěšnému zásahu soupeřů sněhovou koulí. Úspěchy jsou velmi závislé na štěstí dvojice. Následně hrajeme klasickou koulovačku a hru na Upíry – v této hře má každý hráč zavázané oči a dvě koule (posléze neomezené množství) a má jediný cíl – přežít. Kolem se totiž proměňuje krvežíznivý upír, který jako jediný vidí. Tato hra vede k mnoha bizarním situacím a ti, kteří zavázání očí šátkem ošídili jsou velmi dobře poznat ve stylu boje.

Po sérii her se pohybujeme konečně ke Sv. Kopečku, kde se vyhýbáme obchůdkům se sladkostmi a míříme rovnou ke svahu před bazilikou. Posléze se přesouváme k nedaleké vyhlídce s prudším svahem. Zde se věnujeme sněhovým a bobovacím radovánkám a zkusíme nebezpečné skokánky pod svahem. To vše za blahosklonných úsměvů kolemjdoucích i obyvatel domu sousedícího se svahem.

Času mnoho nezbyvá, takže po asi hodině bobování vyrážíme na autobus. Na Zastávce křičíme oddílový pokřik, očišťujeme boby a chaoticky nastupujeme na autobus číslo jedenáct, který nás zaveze přímo na Hlavní nádraží v Olomouci. Zde si své ratolesti vyzvedávají rodiče a my poklidně kráčíme domů.

Věřím, že se akce líbila a alespoň většina si ji užila. A to i přes nedostatek sněhu, dlouhý pochod a malou účast. Pevně doufám, že další akce se setkají s vyšší účastí. A vše dobré v roce 2018!

Pavel